

През настоящата 2065-та година все още не бяха много домовете в Уест Порт, които разполагаха с иновативните към днешна дата частни приспособления за летящи коли. Но този на семейство Гордън бе сред тях - и не един или двама от гостите на най-младата наследница на рода, Савана, се възползва от това, появявайки се по въздух на подготвяния отдавна 24-часов купон в огромното имение.

Колата на Тод Кенеди, макар и също да имаше функцията да лети, така и не се бе отклонила към някоя от специалните въздушни магнитни магистрали за подобни превозни средства – затова появата на него и двамата му другаря се случи по традиционния начин, през обширната лъскава алея наред извисяващите се добре подрязани дървета и други галантно оформени храсти. Личеше си, че собствениците на имението Гордън имаха вкус за блясък и изтънченост – също както си личеше, че тяхната наследница Савана се възползваше от благата на своя дом максимално.

Още сега при фонтана при предния вход на голямата къща вече се бяха насъбрали десетки тийнейджъри, които пиеха, пушеха и шмъркаха всевъзможни легални и нелегални вещества. Фасовете и бутилките си те хвърляха навсякъде около себе си, а да почистват след тях на много места вървяха няколкото семейни робота – както такива с човешки външен вид, така и някои с вид на машините, които изначало бяха. Въпросните хуманоиди, разбира се, обикаляха и по двата обширни паркинга от двете страни на входа – този за наземните коли и този за летящите – тъй като и там се случваха разни поразии, а и някои от гостите не се колебаеха да си поръчат на тези механични слуги да почистят превозните им средства до най-малкото петънце.

Най-голяма работа роботите обаче си имаха вътре в обширната къща с три крила – там, от където още от сега гърмеше динамична музика в различни преплитачи се стилове и накъдето току-що пристигналите Тод, Кейлъб и Брейди се насочиха.

Но докато Тод с огромен хъс се канеше да се впусне в купона, а Кейлъб също се оглеждаше заинтригуван, то младия наследник Ейбрамс несъмнено се почувства доста не на място тук, както се бе и очаквало. Не бе веднъж отворени момчета да се бутнат в него и да го изгледат накриво, а отракани поразголени момичета да го зяпат надменно в неговото видимо стеснително и неориентирано състояние.

Колебанията на Брейди обаче бързо се разсеяха, макар и не за дълго, когато той се озова при огромния басейн встрани на къщата, в който понастоящем имаше всякакви момчета и момичета, но една конкретна млада дама – Савана – сега тъкмо излизаше бавно и съблазнително от там. Символ на същинската класика – руса, синеока, мокра и убийствено сексапилна в своя прилепнал по изваяното ѝ тяло червен бански костюм – тя се усмихна на хората около себе си със своята бяла холивудска усмивка, а Брейди Ейбрамс... той просто остана без ума и дума.

Докато погледът на Савана ненадейно не попадна на него.

Гимназистката, която явно не бе очаквала типове като него да присъстват на нейния купон, притвори леко очи и го изгледа втренчено от горе до долу. Което, разбира се, накара Брейди да се почувства неудобно и да се свие леко (не че до този момент не изглеждаше свит).

Изведнъж обаче той изведнъж си спомни защо беше дошъл тук. Също както се опита да натъкне сам на себе си, че не подобаваше на един отдаден фен на смели и решителни герои като Супермен и Капитан Америка да се държи като пълен задръстеняк на подобен купон – и то пред момичето, по което беше луд откакто се помнеше. Затова Брейди реши да се стегне, да си поеме въздух и да пристъпи натам – към нея.

Въпреки което увереността, която се опитваше да си придаде по никакъв начин не се прояви в несвързаните думи, които той изрече плахо към младата дама:

- Савана... аз... Здравей! Тук съм... Ъъъ... Тод и Кейлъб... те...

Почувства се като огромен глупак, но това му усещане се засили още повече, когато изведнъж някъде отстрани се появи един нахакан и набит, рус и синеок младеж, също толкова едва ли не перфектен на вид като нейния, който я прегърна през рамо и извика ведро:

- Хей, Сав! Ела да те запозная с едни приятели, които нямат търпение да се видят лично със самата Савана Гордън!

Момичето му се усмихна широко, сетне метна още един мълчалив поглед към Брейди преди накрая да му обърне гръб и да тръгне с другия младеж.

- Уф... ама и ти какво си мислеше, тъпако! – удари се с ръка по главата Брейди веднъж щом остана сам (с всички онези заобикалящи го други тийнейджъри). – Много ясно, че Барби ще си отпраши със залеза с Кен, а не с теб!

- Савана и Лайл не са заедно – обади се тогава Кейлъб, който застана до своя братовчед и го потупа по рамото. – А ти не бива да се подценяваш толкова, приятелю. Изглеждаш не по-малко добре от такива като него, дори и да не си блъскал във фитнеса като луд. И най-важното – имаш ум.

- Понеже това е най-важното за момичета като нея – Брейди си позволи да е саркастичен. После поклати глава и каза – Направо се чудя как ви се вързах да дойда тук. Мястото ми просто не е на такова място.

- Остани още малко и... кой знае... Може приятните ти мигове на този купон да предстоят – опита се да вкара някакъв позитивизъм у него Кейлъб и дори го подбутна със себе си настрани, за да отидат да си вземат нещо за пиене.

Брейди все пак се съгласи да остане повече. Дори не предполагаше колко много неговия братовчед беше сгрешил в оптимистичните си предположения.

Тъкмо по това време пред главната порта на имението Гордън се спря колата на Рут Ейбрамс. Жената, като видя, че железните врати не се отваряха за нея, излезе и се доближи натам. От другата страна на оградата имаше двама тийнейджъри, които сега я гледаха въпросително, също както и тя тях.

- Защо не ми отваряте? Отваряте на всички! – попита ги тя с присвит поглед.

- Ъъъ... госпожо... вие сериозно ли? – попита я единия младеж, гледайки я засмян. – Това е тийн купон, а не сбирка на клуба на пенсионерите.

Изпълнена с възмущение, Рут се ококори.

- Що за отношение!? Аз познавам собствениците на този дом, те са ми добри приятели още откакто бяхме на вашите години! Пуснете ме веднага вътре!

- Няма да стане, бабче – каза с не по-малко невъзпитан тон другият тийнейджър. – Сложили са ни тук, защото сме корави и не се поддаваме лесно на манипулации. По-добре си тръгвай, няма да те огрее да разкършиш снага сред младото агнешко.

Рут просто не можеше да повярва. Озадачена, но и не съвсем изненадана, че някои младежи бяха склонни да се държат така към по-възрастните, тя ги изгледа с изцъклен, проблесващ гневно поглед, сетне се извърна на другата страна и се върна в колата си. Не му мисли дълго какво да прави – просто извади своя хиперфон и набра един конкретен номер.

- Няма да я бъде тази. Щом искате да бъде злата баба – ще бъде! – изрече в своя яд тя, а щом от другата страна се чу 'Ало', жената мигом възкликна – Барбара, мила! Здравей! Съжалявам ако те притеснявам, но си нямаш и на представа какво се случва в дома ви със Стан!

Трой и Селесте, за които годините на шури младежки деяния бяха отминали в други исторически епохи, а онези години на зрели и мислещи за наследниците си родители, баби и дядовци все още не бяха настъпили в безсмъртните им животи, сега бяха изправени пред един проблем с далеч по-изумителен мащаб.

Те и екипа им няколко часа бяха работили над детайлното изучаване и документиране на изненадващо появилия се наскоро разкопките им край Уест Порт саркофаг. И колкото повече се задълбочаваха в разглеждането на всеки един детайл от физическото му съществуване, толкова повече героите потвърждаваха своята назряла още при първия поглед теория, че стилът на изработката му беше досущ като тази от много други подобни, които и двамата бяха виждали на живо в камерите на не един мъжки владетел от династиите на Новото Египетско Царство в Долината на царете. И каквито Селесте едва предишния ден бе разглеждала в друг подобен новопоявил се саркофаг в напълно различните разкопки при Мари. Открития, оставящи многобройни въпросителни поради времевата си несъвместимост.

Малко преди свечеряване бе дошло времето и вече напълно документирания и заснет от всевъзможни ъгли затворен саркофаг да бъде отворен. Тогава обаче се появи новата пречка в разгадаването на загатката му- той не можеше да се отвори.

Какви ли не опити бяха направени от съпрузите Годхънт и екипа им да сторят така, че поне за миг да надзърнат вътре, в саркофага – най-малкото за да разберат поне дали той наистина служеше като ковчег за някого или представляваше нещо дори още по-различно и енигматично. Разбира се, чрез използването на одобрени и достатъчно внимателни методи, които по никакъв начин да не навредят на цялостта на откритието. Но уви, нищо не бе помогнало. Саркофагът си бе останал затворен.

Ръководителите на разкопките останаха там, на своя нов обект, дори когато вече се беше стъмнило и всички останали се бяха разотиили. Седнали на ръба на средно големия ров, в който се подаваше вече едвам забележимия по това време на денонощието египетски артефакт, те гледаха ту към него, ти към вечерното небе, ту един към друг. През цялото време не спираше да ги мъчи и още един въпрос, който приемаха доста лично...

- Сигурен съм. Просто съм убеден, че двата археологически случая някак са обвързани със случилото се с мен, Матео и Тайен – Трой изглеждаше така сякаш не би допуснал да има второ мнение по въпроса, въпреки което си личеше, че и частица от него се колебаеше. – Нека го наречем просто *усещане*. Не мога да го обясня, но го имам. Ала липсата на каквито и да е доказателства... не знам, това просто ме побърква, любима.

- Ще открием доказателства – и Селесте се опита да звучи оптимистично, но не ѝ се получи напълно. Случаят беше тотално нелогичен и необясним, но може би именно тези неща пораждаха известна логика в това той някак да бъде обвързан и с нещо друго, което на пръв поглед нямаше нищо общо. – Просто погледни това небе... - тя вдигна очи към звездите на небосвода и сияещата пълна луна. Представяш ли си колко дълго хората са се вторачвали в тях и са си задавали въпроси за идеята на съществуването им... Някои дори са откривали отговор чрез вярата си – и както неведнъж е ставало ясно ред подобни вярвания са били потвърждавани по един или друг начин. Същевременно са били нужни толкова много години... векове... хилядолетия... за да открие човека и научно обяснение на това, което вижда. И ние ще открием нашето за назрялия озадачаващ случай. Пък дори и не само науката да е обвързана, а и някой от онези паранормални елементи, които заобикалят този свят и другите извън него още от време оно.

Трой не бе получил отговора на въпросите си, но едно изглеждаше сигурно – в моменти като този възхищението, което изпитваше спрямо своята любима беше достатъчно, за да се разсее поне за миг той от всичко останало и да отдели няколко мига, в които просто да я съзерцава в хубавите очи и да докосва с пръстите на ръката си нежната кожа на нейното лице.

Той изрече:

- И за *красотата* винаги е имало много обяснения. Много теории за вътрешната и външната хубост. Но най-прекрасно е, когато можеш да откриеш отговора просто като се загледаш... в очи като тези... - Трой не просто се загледа прехласнато в очите на Селесте, а направо приближи своите към тях. Своето лице към нейното... и устните. А след целувката им прошепна чувствено – Обичам те... толкова много...

- И аз те обичам... - рече също тъй трепетно и тя.

Гледаха се. И се гледаха. Докато изведнъж... не чуха музика.

Ах, тъй хармонична... тъй величествено простираща се из различни светове бе тази мелодия... Гласове, съчетани с бавни звуци от магически инструменти... и ехо. Преплетено, спокойно ехо, което докосваше души чрез онези невидими, но безкрайно блажени нотки от мимолетното докосване на звуците до повърхността на кристално чиста вода...

Идваше откъм саркофага. Също като меката, синя светлина, която засия нейде откъм вътрешността му, когато той започна бавно да се отваря пред извърналите се към него ококорени погледи на Селесте и Трой.

Дори не се бяха опитвали този път. Дори не бяха мислели за него в изминалите секунди, но... ето. Някак си сега той се отваряше пред тях. *За тях*.

Двамата влюбени пристъпиха надолу в рова и се доближиха до саркофага. Преди да са стигнали напълно до него обаче се спогледаха въпросително.

- Дали трябва да... - прошепна тя със сладкия си развълнуван гласец.

- Несъмнено – нещо караше Трой да бъде сигурен.

Онова нещо – усета за връзката между този случай и другите. А може би и за... още...

Решиха се да доближат саркофага напълно. Сnižиха се пред него и коленете им опряха в пръстта, а ръцете им внимателно се пресегнаха към горния капак на артефакта. Подбутнаха го нагоре, а с всеки един сантиметър, в който той се отваряше с тяхната помощ мелодията се засилваше и ставаше все повече и повече опияняващо завладяваща... също както и светлината.

Физическо нещо в някоя от очакваните форми той и тя така и не завариха вътре. Защото без да могат да се осъзнаят вече бяха до такава степен потънали в светлината и музиката, че отведнъж изчезнаха от това място, повлечени... другаде.